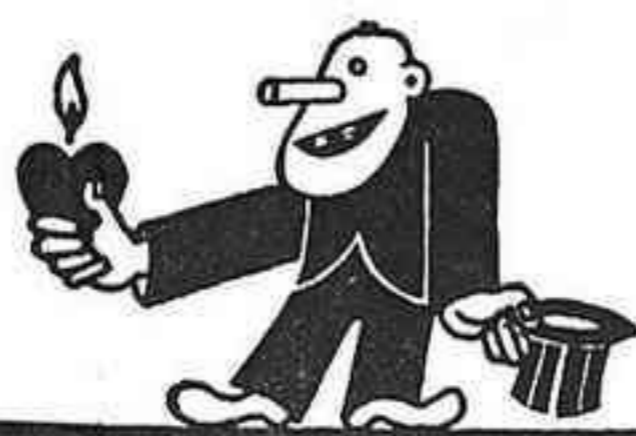

amb el cor a la mà

Perquè no és pas l'alcalde de la ciutat el que tingui res a veure amb els transports urbans. L'Alcalde ha de vetllar pel prestigi de la ciutat; no pas pels interessos de les grans companyies. Si hi ha una vaga de tramvies no són pas els ciutadans els que s'han de quedar a les cotxes, sinó els tramvies; en res afecta, doncs, la vaga als ciutadans, sinó a les companyies. Amb tot, no pas tots els serveis urbans de transports estan en vaga; els autobusos Torner no l'han secundada, i em cap la glòria d'haver posat jo l'acompleixi's a l'acord consistorial de la concessió. Si no funcionen no és culpa d'ells ni meua, sinó del grup de L'Opinió i de la Lliga. El que hem de fer, doncs, és no votar-los. El grup de L'Opinió, sabent-ho, ja no es presenta. Això vol dir que té la culpa. No el voteu, doncs. (Ovació.)

El senyor Dencàs

Encara que no hi pinto res, digué el conseller de Sanitat, he de venir a donar les gràcies. En una altra ocasió haurien vingut a fer algunes proves els meus escamots. La persistència, però, del mal temps, ens ha obligat a disoldre'ls. Jo no puc oferir-vos, doncs, altra cosa que el camió sanitari de la Generalitat per guarir els abnegats i patriotes ferits i contusos i la clínica de Sant Jordi per als tubercuosos. (Ovació.)

El senyor Selves

En aixecar-se el senyor Selves l'ovació fou interminable. Amb tot i, per una mena de miracle, s'acabà.

Quan ho va fer, el governador general es posà a parlar. —Jo, digué, no he volgut fer com el meu antecessor que es pensava que era el darrer governador civil. Jo he volgut obrar amb més energia perquè no es podia tolerar que la vaga de tramvies es produís de la manera que es produïa amb una desconsideració intolerable per a les autoritats. Es per això que la vaig declarar illegal. Així aprendrà el Sindicat. La vaga, que ho sapiga tothom, és illegal i tot aquell que vulgui treballar pot treballar perquè jo li'n dono permís.

Declarada illegal la vaga, les violències també són ilegals i no es consideraran vàlides a menys que es tornin a posar dintre de la legalitat. Es per això que agrairé a tots els ciutadans que vagin en tramvia, per demostrar el seu valor cívic i que tots aquells que resultin víctimes d'una bomba m'ho denunciïn, perquè és l'única manera de saber-ho. Amb tot, per prevenir-ho, he declarat l'estat de prevenció.

El senyor Espanya

El senyor Espanya féu un gran elogi de les classes passives, a les quals digué que pertanyien les autoritats, un altre elogi de la Vall d'Arán i acabà el seu parlament amb un visca Espanya!

El senyor Macià

Fou rebut amb una gran ovació deuenus. Ciutadans, digué: l'Esquerra es preocupava de l'assumpte, perquè cal tenir present que les famílies dels vaguistes són totes humils. No obstant, perquè no es digués que el senyor Selves era partidista declarant la vaga illegal, jo he declarat ilegals les inundacions de Palamós, que a tantes famílies humils han afectat, iestic disposat, d'altra banda, a anar a visitar tots els ferits de les bombes i als enterraments dels morts, perquè hi ha gent que porten llur obcecació partidista contra els vaguistes fins aquest extrem lamentable, perquè jo us he de dir que em sento, abans que tot, president de Catalunya, i, per tant, de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Una adhesió

Una gran ovació coronà aquestes paraules, i, quan ja tothom s'anava a retirar, arribà una adhesió del principi d'autoritat, que no havia pogut assistir a l'acte per trobar-se molt refredat.

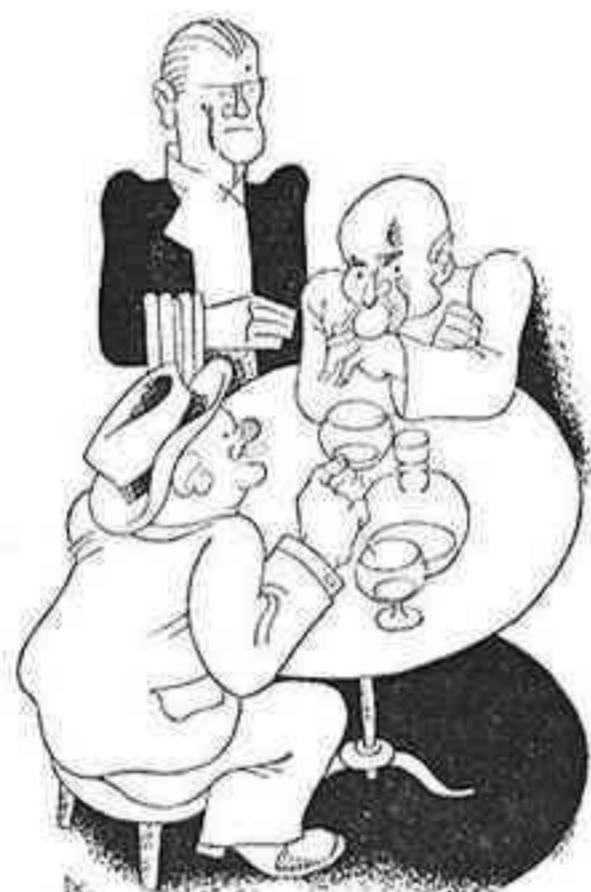
Un del comitè de vaga

Però encara no havia acabat l'acte, perquè tot seguit s'aixecà un individu del Comitè de vaga, que seia amb les autoritats, i va dir:

«Como ya dije en el artículo publicado el sábado en la «Sol», titulado «El conflicto de los Servicios Urbanos», «El ojo de un gobernador.—Manobras de un agregado.—¿Qué es el cuerpo diplomático?—Con la pistola al cinto.—Nada de intermediario.—Hemos de ser nosotros.—Venceremos.» No ignora el señor Gobernador,

que la C. N. T. rechazó de plano la ley del 8 de abril y con ella a los Jurados Mixtos, a las autoridades y a todos los intermediarios que de cerca o de lejos tratan de intervenir en los asuntos del capital y el trabajo, siendo sólo y exclusiva de la incumbencia de los trabajadores y de la burguesía pactar directamente, sin necesidad de más leyes ni más nada. Esto, tanto el señor Selves, como el Gobierno general, no lo desconocen, y, no desconociéndolo, no sabemos a qué y por qué insistir en hacer cumplir una ley que sólo sirve para envenenar las buenas relaciones entre las partes litigantes.

El error cometido o bien impuesto por quienes manejan los «automáticos» del Gobierno civil, abarca en este conflicto a todos los ramos de producción de la localidad. El cierre de teatros, cafés y otros espectáculos. La paralización de algunas obras de construcción. La escasa clientela en los comercios al detall. El retraimiento a salir de casa por temor a un hecho de agresión por parte de las autoridades, es la afirmación más rotunda al desconocimiento absoluto de la cuestión social.»

—Diu que dissoldran els escamots perquè no convenen grups de xoc. —I menys de «xoc» brut.

NEGRA SOMBRA

Diumenge a la tarda les Jovènutes de l'Esquerra, seriosament comminades pel terrific *ultimatum* que l'Unió Socialista de Catalunya va trametre dies enera al senyor Macià, acordaren disoldre la seva secció dels Escamots.

Hom comentava que aquesta decisió, ha coincidit amb l'ingrés a la secció de les primeres escamotiques les senyores Carme Ballester, Maria Dolores Bargalló, Reis Bertral, etc. que no han tingut gairebé ni temps de brodar-se les insígnies al mocador.

Als escamots, amb les escamotiques, els ha passat el mateix que a l'Esquerra amb en Rovira i Virgili, que tot fou posar-hi aquest els peus, i anar tot de mal borràs.

Economia...
i qualitat immillorables
obtindeu servint-vos
per a les vostres ulleres
i cristalls de

Òptica Sellés
Carrer de Fontanella, 4

FOTOGRAFIA - RELLOTGERIA
PLOMES ESTILOGRÀFIQUES

CONFITERIA
Monclús i C., S.L.

Dolços i Pastes per a Te
Trufes gelades, especialitat
de la casa

Rambla Catalunya, 50

La vaga és il·legal

Ai, ciutat de Barcelona!
Quan finirà el teu sofrir?
Un mal fat que no perdona
et posa a punt de morir
i al món ja no hi ha persona
que no et planyi. Prò per mi...
tan se val!
que la vaga és illegal.

Així ho diu amb la veu ferma
el nostre governador,
i si la Fai es desferma
i ens emplena de dolor
i a un suplici sense terme
ens condemna al seu rancor...
tan se val!
que la vaga és illegal.

Si vint dies fa que dura —
i qui sap quant durarà! —
el conflicte, i no s'atura
el nostre trist caminar
i ara sabem com és dura
la vida del ciutadà...
tan se val!
que la vaga és illegal.

Si aquells que eren dits per mofa
de Foronda els indians,
ara els mana la gallosa
amb terror, pànic i espants
i la polpa i la pellosa
deixen en les seves mans...
tan se val!
que la vaga és illegal.

Si les bombes terroristes
maten la gent a grapat
i veiem escenes tristes,
els carrers tots esbotzats

i es van allargant les llistes
dels morts i dels mal nafrats...
tan se val!
que la vaga és illegal.

Els tramvies fets a trossos,
els transformadors també;
si de la vaga els caps grossos
el mal que s'arriba a fer
celebren amb gran arrossos
i embutxaquen llur calé...
tan se val!
que la vaga és illegal.

Si l'autoritat no es troba
en cap forat ni recó
perquè, pobreta!, la roba
ja no li toca al carpó,
i fins potser hi ha qui prova
de fé el pacte de la por...
tan se val!
que la vaga és illegal.

Brètols, lladres trinzeraires,
atracsadors i assassins,
expulsats de Buenos Aires
governen nostres destins;
si fan servir els tramvies
per tapabruits de llur fins...
tan se val!
que la vaga és illegal.

Senyor Selves, en què pensa?
Què fa, que això dura tant?
Ja no ens queda cap defensa!
tenim la vida a l'encant!
I no prengui per ofensa
que li digui... Mentrestant...
tan se val!
que la vaga és illegal.

«Els radicals han guanyat les eleccions a Ceuta i Melilla.» (Dels diaris.)

—Fins ara, sempre havíem guanyat nosaltres!

A COPS DE COLZE

I ara que parlem de les dones esquerranes, no serà per demés l'anotar que, portades sens dubte pel seu afinat esperit d'imitació, s'han tirat pel cap, amb la mateixa intensitat i extensió que els homes, els plats nostrats i pirals.

La cursa entre Maria Teresa Gibert i Maria Dolores Bargalló, ha tingut moments de veritable grandesa. Per exemple, fa pocs dies, que la primera s'assabentà que la segona recullia signatures per tal d'avaluar un document en el qual es demanava al senyor Macià que sacrificqués manta oradora, puix així s'evitaria no menys manta ovella electoral.

Immediament, Maria Teresa Gibert redactà un nou document pel seu ús particular, i li donà el curs degut, ço que provocà la conegut indignació de la burllada.

Les amigues respectives de les lluitadores, disculpen llurs capdavanteres, carregant la culpa de tot el que passa, als familiars de Maria Dolores Bargalló i al promès de Maria Teresa Gibert, que les mal aconsellen.

I pensar que en Castelltort aspira a ésser un bon diputat-consort!

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa de l'arteriosclerosi, amb el CEREBRINO MANDRI que dissol l'àcid úric de la sang combatent així el dolor reuma. Cura els dolors nerviosos, migranyes, neuràlgies (facials, intercostals, lumbago, cèrnic, etc.), el dolor reumàtic articular (agut i crònic). Les senyores saben que CEREBRINO MANDRI les preserva de llurs molèsties.

Recordau sempre! que contra el dolor, tenim el millor remei. Producte nacional de fama mundial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

VIES URINÀRIES
DEFECTES SEXUALS
POLICLINICA FARRÉ PJOJAN
RAMBLA DE CANALETES, 11, 1er

TOTS ESCAMOTS

L'Assemblea en la qual va acordar-se la dissolució dels escamots, més que altra cosa fou una exposició dels greuges que els escamots creuen haver rebut dels seus correligionaris de l'Esquerra i de tot Barcelona.

Per això, ningú més indicat que el germà Gassol per cantar aquesta lletania inacabable:

«Els escamots — digué — han estat el pare pedas del partit. Han fet les eleccions essent l'ànima de la propaganda electoral; han sortit a la defensa dels nostres homes; han lluitat per la pau de Barcelona enfrontant-se amb la Fai; han, etcètera... i tot això se'ls ha pagat difamant-los.

«L'Esquerra, si vol vetllar pel manteniment de l'ordre — acabà —, no tindrà més remei que fer actuar els seus militants en escamot. A veure si n'hauran dissolt un centenar, i ara es trobaran amb uns milers!

UNA PETITA DIFERENCIA

Adolf Falgairolle és un home que no es compromet. Sempre ha estat bé amb tothom i sempre hi estarà. A *Marianne*, del dia 22 de novembre, a la secció «Le Monde comme il va», hi trobem el següent eco sota el títol «Tras los montes»:

«Adolf Falgairolle torna d'Espanya. Hom li fa preguntes: —Sota la monarquia — diu — el director general de Seguretat era un general. Ara és un advocat. Tota la diferencia entre els dos règims es troba en aquest detall.»

Només?

D'HERODES A PILATS

Els diaris han portat la notícia de la creació d'uns benemèrits grups anomenats de la porra, als quals ha estat encarregada la realització de determinades accions de policia.

Amb aquest motiu han sonat entre altres, els noms dels àgils ciutadans Joan A. (Ah) Tralal i Sanxo, dels quals es diu que estan disposats a mantenir a la seva manera el prestigi de l'Esquerra.

De Sanxo, ex-xofer del senyor Companys, s'ha dit que per debutar ha escollit el teatre Victòria, on algú, possiblement ell mateix, ha anat a proferir *denuestos* contra l'empresa, amb motiu de la representació d'una obra en la qual es comenten facciososament els coneixements marítims de l'ex-ministre de Marina.

Aquests dies, els periodistes anguniejats en fa aquesta pregunta: —Però nosaltres, rebrem més o menys que amb els escamots?

DE VEGADES LA INFLUENCIA NO HI VAL

A la Plaça d'Antoni López hi ha una barraca de fusta amb previsions diem-ne artístiques: una mena de casa de fusta a terminis. En aquesta barraca s'hi ha d'exhibir una maqueta d'aquella Exposició de Barcelona, que durant tants anys portàrem a l'esquena. Es clar, s'hi exhibirà pagant, si algú hi entra; però no pas pagant per pagar els deutes de l'Exposició, sinó els d'algun altre senyor. De qui?

Ah! Se sabia que el propietari era un tal Boloix, però se sabia també que aquella barraca l'Alcalde hauria ordenat que s'installés a la Plaça de Catalunya si un alt funcionari no s'hi hagués oposat. Aquest senyor Boloix es veu que tenia molta influència.

Tanta, que arribà a demanar que se l'eximis del pagament d'arbitris. Però això no ho aconseguí, malgrat escapar-se-li al senyor Duran i Guàrdia, que presidia la sessió quan es denegà, que aquella barraca pertanyia a un fill del President — i no pas de cap dels possibles presidents de les reunions consistorials.

Romanones. — Té! Sembla que torno a ésser una esperança.

ELS ESTRALLS DE LA POESIA

L'ex-diputat federal senyor Marial ha estat també regidor de l'Ajuntament de Barcelona. De l'obra administrativa realitzada durant el seu pas pel nostre Municipi, nosaltres ara no volem parlar-ne. Però, ah!, la seva obra poètica.

Fa molt pocs dies, en un expedient datat de l'any 1908, quan era president de la Comissió de Foment don Raimond d'Abadal, va trobar-s'hi escrita amb llapis, amb un caràcter de lletra que coincideix amb el del senyor Marial, una quarteta que diu així:

«El ilustre don Ramón,
alma de la Comisión de las aguas
[del común,
unos dicen que es tritón
y otros dicen que es atún.»

Com que els versos no són molt coneguts, els oferim al nostrat poeta Agustinet Escalas, per si vol aprofitar-los pel seu *Capitello*.

A LA TAULA I AL LLIT...

Contràriament al que és costum, la Generalitat, el dia 30, va retrassar el pagament del sou als funcionaris temporers. Aquell mateix dia fou facilitada a la premsa una nota, en la qual es recomanava als ciutadans que anessin a pagar, el més aviat possible, la contribució, puix així s'evitarien la cua i les aglomeracions dels darrers dies.

No cal dir que tots els diaris que tenen redactors que alhora són

funcionaris, van publicar al dia següent la nota amb tots els honors, encara que sense cap utilitat directa per part dels funcionaris, puix que el dia 1, a primera hora, abans que cap ciutadà hagués tingut temps de llegir el diari, tots ja havien cobrat com un sol home.

ELS PROGRESSOS DE LA MEDICINA

L'organització de la Sanitat a Catalunya va vent en popa gràcies a la gestió encertada de l'ex-cap dels escamots o cap dels ex-escabots, doctor Dencàs. Ara al departament de Sanitat s'han rebut 200 (dues-centes) caps de paper de fumar «El Nostre» (en homenatge segurament a l'Artemi Aiguader, conegut a Reus per Lo Nostre).

Aquest paper de fumar, regalat pel seu fabricant, i del que els periodistes n'han rebut mostres, servirà per guarir les ferides, segons el costum tradicional a la nostra pàgèsia. D'aquesta manera es substituirà per un producte nostrat l'estranger tafetà anglès i es protegirà la indústria de la terra tot disminuint la crisi del treball.

DE COM UN MAL ARRIBA A CONSTITUIR UN BE

Dijous al migdia, un tramvia que portava escrit amb grans lletres *Escuela de Ingenieros*, després d'haver fet a miques una senyal va chieritzada i un fanal, anà a parar al mig de la Rambla.

L'accident, si més no, serví per evitar que en el successiu els ciutadans exposin més llurs vides en les mans inxperentes dels tecnicassos de la *Escuela*, puix que l'autor, tot diligent, després de remercier-los pel seu ajut, els envià a fer ponts.

També serví perquè el senyor Selves, empinat definitivament amb la guàrdia d'Assalt, la qual no volia sortir en els cotxes conduïts pels alumnes de l'Escola de Policia, acabés per prendre una resolució enèrgica: que els fes sortir plegats, com si res hagués passat entre ells.

LA BORSA LA VIDA

COTITZACIONS

Anònima d'Escom-Ots (en liquidació)	0'95
Porra i Companys	1'20
F. A. I.	370'80
Electora Peninsular (segona emissió)	13'—
Tramvies de Barcelona, S. A.	0'10
F. A. I.	375'80
«Preventiva del Porvenir»	50'—
Bom, Bom!!! i Boom!!! (Explosius)	380'90
F. A. I.	380'90
«Abstente-Tiesos» i Cia. (Coalició)	0'15
Autòmnibus Torner	0'20
F. A. I.	400'—

Anònima de *Esham-Ots*, degut al seu pec volum de negoci, ha hagut de fer suspensió de pagaments i ha entrat ja en el període de liquidació. Sembla que *Porra i Companys* s'aniran fent càrrec, per partides, de l'actiu i el passiu.

Als *Tramvies de Barcelona, S. A.* encara els queden moltes accions per col·locar. El que ja no els queda és cap tramvia.

La F. A. I. ha anat pujant, pujant, coincidint a 380'90 amb *Bom, Bom!!! i Boom!!! (explosius)*, per tancar a 400, cifra rècord en matèria anarco-libertario-comunista.

Sembla que aquestes cotitzacions, a darrera hora, seran declarades ilegals.

CIGARRILLOS
CAMEL

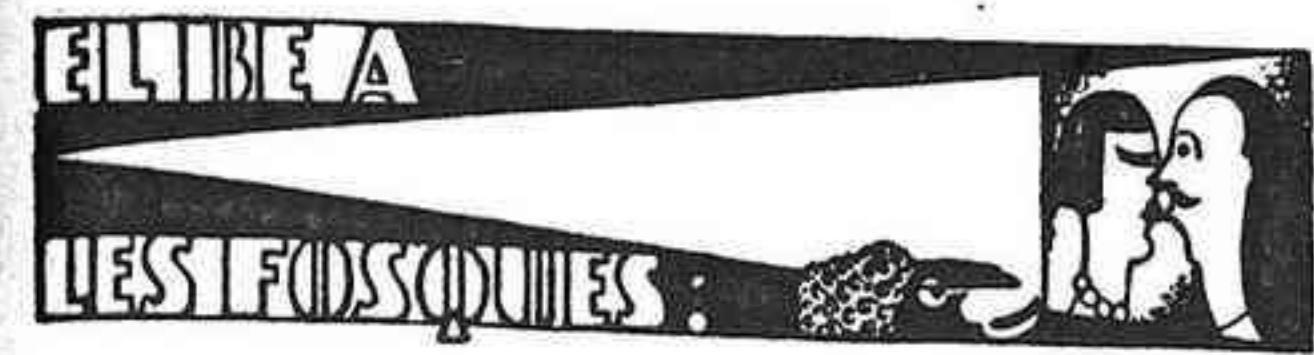
ARQUES SOLER
INCOMBUSTIBLES E
IMPERFORABLES AMB EL SOPLET
ALDANA 3 i 5 BARCELONA Tm 31855
MADRID CABALLERO DE GRACIA 7 i 9 Tm 16119

Restaurant Casa Joan
Rambla Santa Mònica, 21 i 23 • Telèfons 11692 i 15759

Especialitat Paella Valenciana
Salons especials per a banquets

A una taula ben proveïda no hi pot manca

KAMPANY LAVERNOYA
CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

Poc ens podíem pensar a l'entrar al Coliseum que una pel·lícula que portés per títol *El retador*, i que tingués per «vedette» a George Bancroft, fos una comèdia tan agradable i fins i tot intel·ligent. No pas perquè ens desplaçui Bancroft, tot al contrari, sinó perquè sabem el partit que n'acostumen a treure els seus empresaris.

Val a dir, però, que la veritable «vedette» de *El retador* és Wynne Gibson; el personatge que representa té una complexitat que no estem gens avesats a veure en el cinema, on tots els caràcters són rectilinis, més ben dit, primaris. Llevat dels trossos melodramàtics, *El retador* és un film excel·lent i ple d'humor. A remarcar, l'escena de la festa del col·legi, tractada amb una ironia que fa pensar amb els bons moments de René Clair.

RAIMU

Rajà en calçotets! I altres caracteritzacions espanterrants, en el film vodevilesco

TEODORO Y C.ª

CAPITOL

Un altra opereta Ufa, amb reines i ducs i valors i crinolines i palaus i soldats d'opereta i amors del mateix gènere. I amb la Lilian Harvey, naturalment. — aquí ve la primera novetat — amb Charles Boyer.

PUBLI CINEMA

Localitat única: **scient i pesseta** Noticiaris Reportatges i Documentals "FOX"

Yo y la emperatriz té dues escenes magnífiques: la del concert de les nebotes de l'emperadriu i la de l'opereta, amb tots els coristes en escena que canten l'arribada de la protagonista, la qual no acaba de sortir mai.

Lilian Harvey, és clar, ho fa bé. Però no sabem què ens passa amb aquesta actriu: fa l'efecte que sempre treballa en la mateixa pel·lícula.

L'entrada del Capitol, convertida en façana de l'estació de Picamocions, dona una idea molt equivocada del film que representen a dintre.

Demà estrena al FANTASIO El as dels frescos GEORGES MILTON Una pel·lícula tan còmica, que el farà riure fins a plorar

Quin èxit de públic, aquestes *Crimenes del Museo* que fan a l'Urquinaona! El gènere terrorífic, està demostrat, té molts partidaris. Això deu explicar, en part, l'èxit de la F. A. I. a Barcelona.

No ens desplaçuen els films de por, a condició de que estiguin ben fets. Ens explicarem: por, allò que se'n diu por, ens en fa molta més la producció nacional que tots els «guignols» de Berlín i de Hollywood. Per això, si alguna cosa hem de retreure a Michael Curtiz, director de l'obra que ens ocupa, és que ens espanta molt menys del que estavem disposats a espantar-nos.

Reconeixem, però, que *Los crimenes del Museo* està realitzat amb una traça evident. L'atmosfera d'angúnia que es respira a l'entorn de les figures de cera i del seu creador està ben «explicada»: la intriga, però, ens sembla que podria estar duta d'una manera més «misteriosa». La primera condició dels films d'enigma és un descobrir la trampa fins el darrer moment. Així ho han fet tots els bons novel·listes del ram, i no entenem per què no ha de fer-se el mateix en el cinema.

Un altra opereta Ufa, amb reines i ducs i valors i crinolines i palaus i soldats d'opereta i amors del mateix gènere. I amb la Lilian Harvey, naturalment. — aquí ve la primera novetat — amb Charles Boyer.

COLISEUM

Fernand Gravey i FLORELLE en el film Paramount de gran humor

CON PASION

Vodevil musical alegroí, que arireu a veure avui mateix

Los crimenes del Museo està fet en tecnicolor. Es, potser, el primer cas que veiem — llevat dels films de dibuixos — en el qual el color no perjudica la claredat i la gràcia de la fotografia.

EL COLLAR DE LA REINA

I ja que hem esmentat els films de dibuixos, volem recomanar als nostres amics que no es deixin perdre el que fan al Tivoli, en el mateix programa de *Yo y la emperatriz*. Hi surten Chevalier, Mussolini, Gandhi, Alfons XIII, Einstein, Rockefeller, Bob Jones, els germans Marx, Mary Dressler i, sobretot, una inoblidable Greta Garbo.

Demà estrena al FANTASIO El as dels frescos GEORGES MILTON Una pel·lícula tan còmica, que el farà riure fins a plorar

WARNER BROS. FIRST NATIONAL presenta:

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL EXIT ESCLATANT FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

LOS CRIMENES DEL MUSEO

Ara s'ha declarat la guerra Ufo - Foxesa

Després de les terribles batalles de la guerra foxo-paramountesa semblava que havíem de tenir un període de pau; però Mr. Hoven no és pas un home nascut per a la pau, i ara s'ha embrancat en noves aventures, aquesta vegada contra la Ufa.

La guerra s'ha declarat amb motiu de l'estrena de dos films de Lilian Harvey, un al Tivoli, de la Ufa, *Yo y la emperatriz*, i l'altre, Fox, *Mis labios engañan*, al Fantasio.

Començà la guerra? Les escaramusses en saber Ufa i Fox que l'altra tenia un film de l'Harvey. Però la Fox no va poder aguantar i l'hagué d'anunciar per dijous passat. Immediatament la Ufa anuncià que el «seu» film de Lilian Harvey «no» s'estrenaria dijous, sinó divendres, al Tivoli.

Això, és clar, provocà un atac de nervis, no direm a qui, i tot seguit començà la guerra: la Fox a *La Vanguardia*, la Ufa al *Ciero*. Guerra, és clar, d'anuncis, guerra pintoresca, perquè la Ufa deia que Lilian Harvey no tenia èxit més que treballant a Europa, i mister Hoven, amb anuncis firmats, clamava pel prestigi de la Fox i dels artistes que la Fox fa treballar. La Ufa, més freda, es limitava a anar punxant, dient que al Fantasio la gent s'hi adormia i al Tivoli s'hi divertia. Nosaltres ací no farem de crítiques de guerra, perquè d'aquesta guerra per ara no se'n fan nous rics més que dos diaris, i nosaltres ja estem — com altres — desembarcats per Mr. Hoven, perquè el que li convé ara és, tant com pugui, abstenir-se d'anunciar, i si s'enfada li és més fàcil de dissimular la conveniència. Ens limitarem a fer de cronistes i a dir que *Yo y la emperatriz* ens ha divertit molt i que encara no hem vist *Mis labios engañan*. Però aquesta guerra es porta amb una tal intensitat que creiem que entra de ple en l'estat de prevenció declarat pel senyor Selves.

Si passa el Governador general pel carrer de València, veurà que Mr. Hoven ha obstruït el pas amb filferro espinós, i obert trinxeres; que els seus agents vigilen els agents de la Ufa per pescar-se uns als altres els anuncis que, com a plans de batalla porten, uns a *La Vanguardia* i altres al *Ciero*, i que, degut al que es parla de Lilian Harvey al Tivoli i Lilian Harvey al Fantasio, el públic es fa un embolic que el que volia anar a un cine va a l'altre, i qualsevol dia

Hollywood Bar-Dancing

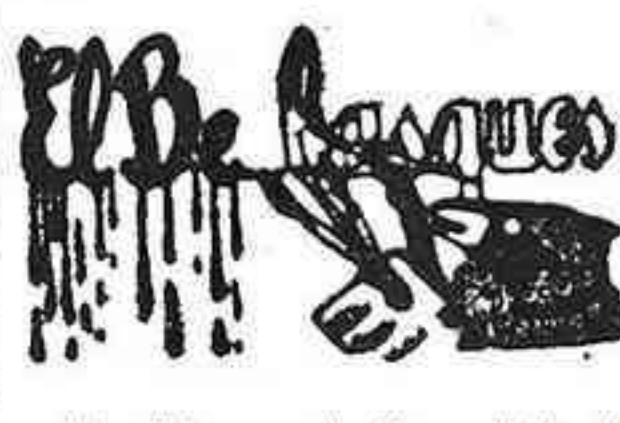
Nou de la Rambla, 105 - Tel. 179033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

COLOSSAL EXIT DE LA **Demon's Jazz** ORQUESTRA COMPLETA Grans atraccions a la pista

hi haurà un motí a les taquilles. Sota d'aquesta batalla oberta, la diplomàcia secreta es mou i sembla que Mr. Hoven intenta segrestar el senyor Ballecà per fer un film de l'argument i per completar l'ofensiva contra l'altra premsa que no sigui *La Vanguardia*, mister Hoven encara ha enviat a cercar Mr. Blum com a tècnic en quedar malament amb la premsa perquè vol perfeccionar els seus propis procediments per veure si aconsegueix sortir de Barcelona estamptat com ell. En saber-ho la gent de la Universal, esverada, ja prepara les maletes per fugir.

Els de l'Ufa de Paper s'han reunit per prendre acords. Hi ha gran expectació.

Als dirigents de l'exposició del Nu, no els toca la camisa a la pell. (I consti que no és per manca ni d'una cosa ni l'altre.)

Si això s'ha produït és degut a uns certs rumors que han arribat a les seves orelles i que diuen si els elements del requetè tenen pensat assaltar l'exposició pel seu to de pornografia. Com que darrerament hem sabut que a l'esmentada exposició hi concorreran certs «artistes» de Madrid i suposem que també ho farà en Julio Borrell no tenim més remei que donar la raó al requetè i àdhuc animar-los en certa manera.

El crític senyor Cortès i Vidal està entusiasmat amb l'escultura de Fenosa i la pintura de Benet. El motiu d'aquest entusiasme és degut a haver-se mirat les senyeres obres dels senyeres artistes a través del seu ull de vidre.

La novetat artística d'aquesta setmana resideix a la exposició de Domènec Carles que té lloc a La Pinacoteca. Perquè han de pensar, senyors i senyores, que aquesta vegada Carles ha introduït la novetat del pintar flors.

L'escultor Cuairan ha rebut importants proposicions del director del Circ Krone oferint-li una plaça molt ben remunerada de domador de lleons i altres bèsties més o menys feres.

El Recader de Montjuïc

La distribució de la «Orphea Film» s'ha constituït en societat anònima. En el Consell d'administració hi ha, entre altres, els senyors Lerroux, Perenyà, Pich i Pon, Torné, Miracle. La gent es pensava que es tractava d'una candidatura, però varen veure aviat que no hi havia en Matutano.

De tot plegat se n'ha fet amò un anglès que es diu Rauditch, amb 5.000 pessetes al mes. A aquest pas aquest anglès aviat en farà de petits, i de grossos.

— *Boliche*, que s'ha d'estrenar al Catalunya, s'ha retardat. Mentre es rodava, el director, el senyor Francesc Elias, va dir que cap redactor de *El Be Negre* no entraria als estudis mentre el treballés. Però essent-hi nosaltres, va declarar que mai més no treballaria amb artistes catalans. No ho entenem, perquè els Fugazots, que són els que han fet *Boliche*, són argentins. Potser es referia als fusters i als pintors, que són els únics artistes que treballaven al film.

— Els Irustas estan més bé que mai. Tenen organitzat, com els taxixis, un servei telefònic femení. Quan van a un cabaret o altre — i no se'n mouen — encara no arriben que totes les senyores desapareixen cap al lavabo. En realitat, però, van a cridar-los per telèfon. Es tracta de demanar-los el vot, segurament.

— M. Lemoine, gerent de l'Orphea Films, ja es fa tot sol els editorials de *El Cine*. Es coneix fàcilment en que questes han millorat notablement d'estil i de sintaxi (l'ortografia és del corrector) pel coneixement que M. Lemoine té de la llengua francesa.

— El Comitè del cinema ara fa unes gestions d'aproximació a la Lliga, en vista a les passades i a les properes eleccions.

— S'ha declarat la guerra entre els operadors francesos i els catalans. De moment els francesos guanyen. A la revista *Arte y Cinematografía* hi ha un anunci de la «Cinematográfica Cervantes» (director Miquel Silvestre) que anuncia «*Los Niños del Hospicio*, Chef Cameraman, Arthur A. Porchet».

D'aquest film, però, no hi ha més que el títol, el cameraman i les ganes. Amb el cameraman francès les Cervantes de don Miquel el que cerca són els diners per treure els nens de l'Hospici. Podrà treure'ls? Cruel enigma!

Gran Teatre del Liceu

Funcions de la Setmana

Divendres, tarda, a les cinc
La Ciutat Invisible de Kitege

Dissabte, a les nou de la nit
Un Ballo in Maschera

Diumenge, tarda, a les cinc
El Tsar Saltan

Gran Companyia d'Opera

Els assaigs de *Follies de mitja nit* s'han celebrat al Ritz, un dels llocs més indicats per a fer tota mena de follies, sobretot de mitja nit per amunt.

Testimonis d'aquests assaigs ens han donat, de paraula o per escrit, moltes coses de les que hi succeeixen.

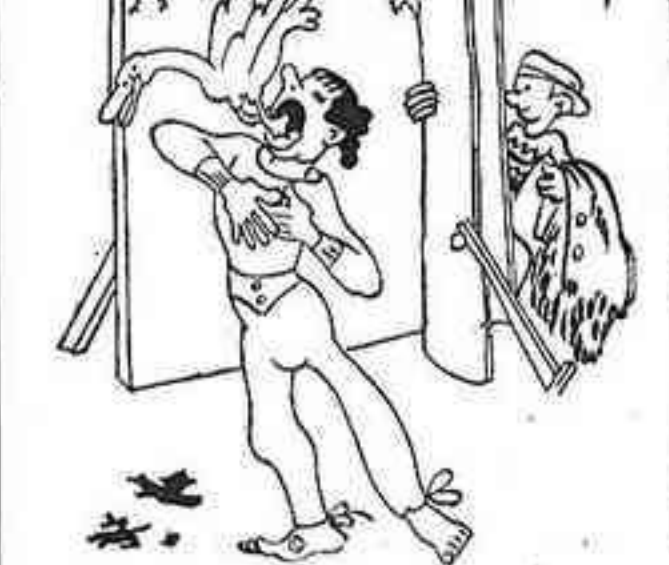
Ja ens perdonaran, però, que no en fem ús. Direm, tan sols, que si els encerts dels artistes amateurs estan al mateix nivell de les males intencions dels espectadors dels assaigs, la revista serà un èxit que farà tremolar.

Com que hi ha molta crisi i la gent està molt esverada, dissabte, al Liceu, hi havia una entrada d'aquelles que recorden els seus millors temps. Descomptant els amics de la Generalitat, es pot dir que hi havia tres quarts d'entrada.

LA PRODUCCIÓ NACIONAL El que és "El canto del ruisenor"

La producció nacional, com poden veure els nostres lectors, va a tot gas. Després de l'estrena de *Odio i El Relicario*, ja s'ha fet la presentació, a un públic distingit, escollit i reservat, del film màxim del senyor Pich i Pon *El Canto del Ruisenor*. Naturalment, que el senyor Pich i Pon no és un rossinyol cantador sinó un cavall blanc. El rossinyol és Pepe Romeu i el director el cosmopolita senyor Sanmartin.

El Canto del Ruisenor és un film més aviat extens. Arribà a

la sala de proves on fou passat en dos lliuraments, i amb dies de retard. El primer lliurament, de 12 rotllos, fou fet per un dels Brotons de *El Dia Gráfico*. Després n'arribà un aconduït pel senyor Lluís Calvo, empresari del Novetats, candidat radical derrotat i administrador del film. Calculant una mica just, aquests rotllos havien de rotllar 12.600 metres de film durant quatre hores quaranta. Però... Però el film era sonor i el productor tingué la precaució de donar el film del so separat de les imatges; calia aleshores, ocupar els dos aparells i afinar-los perquè la cursa dels dos films fos ben imparcial, cosa que, als deu metres ja no era possible de controlar i donà lloc a blls efectes i interessants travesses sobre qui arribaria primer. Al final de cada rotlla calia aturar la projecció, declarar el vencedor i posar el següent.

Barrejats amb els cants i diàlegs arribaren a la sala els renecs dels operadors.

Es un film que ofereix la particularitat d'èsser més llarga la projecció que la producció, perquè aquesta només ha necessitat quatre versos.

L'argument del film és una cosa poètica i delicada. Comença amb un vals pel sonar i uns paisatges pel film d'imatges. Després ve més vals i més paisatges.

L'acció té lloc a El Roncal perquè al principi s'havia de titular el film *El jilguero del Roncal*, en atenció a les facultats modestes de Pepe Romeu. Però com que es tractava de la vida de Gayarre,

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773

Avui i dijous tard:

EL NIÑO DE LAS COLES

Nit i totes les nits el juguet còmic de Muñoz Seca i P. Fernández

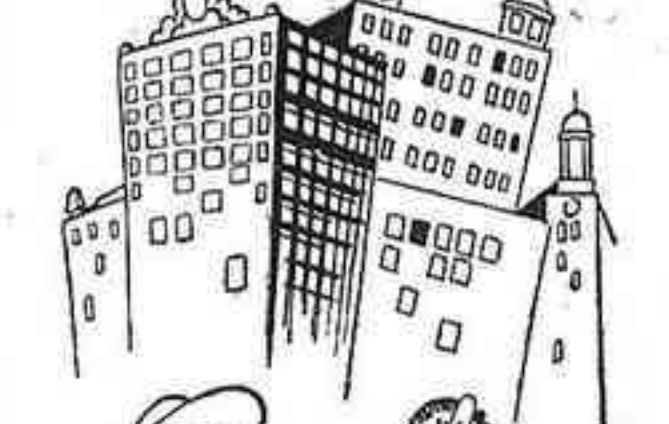
LA VOZ DE SU AMO

Gean Companyia de Sainet de CASIMIR ORTAS

li augmentaren la graduació i ascendiren el *jilguero a ruisenor*. Els baturros de El Roncal són, com tots els baturros de cinema, baturros de sarsuela i, quan n'hem vist alguns apareix Pepe Romeu a cal ferrer del poble, amb una perucca pròpia per cantar, picant ferro i cantant.

Passa un senyor de Madrid, s'enamora de la seva veu i ja me'l tens que se l'enduu a Madrid a veure la Telefónica i els altres edificis moderns. Però, perquè no se li faci malbé, fica el Gayarre Romeu a una dispesa a l'antiga on no es coneix més que el quinquè.

Com que el Pepe Romeu no té veu, no ens és permès d'assistir als èxits de Gayarre, però en canvi podem assistir al seu fracàs al Palau de Projeccions quan, davant un bosc de paper agitat pel corrent d'aire, canta «El Pescatore di Perle» vestit, per no refredar-se, amb un vestit interior de llana del doctor Rasurel. Però no hi val perquè no devia ésser legítim i de sobte fa un gall, després l'ànec, i cau a terra. Sort que darrera el bosc hi ha un senyor que surt amb un abric de pells propi per a tenors, li posa i se l'enduen. El públic, a partir d'aquest moment ja no sap què li passa (a ell, no a Pepe Romeu), fins que veu que ha recobrat la veu (Gayarre, no Pepe Romeu ni el públic) i se'n va (Gayarre, o sigui Pepe Romeu) per una carretera com és costum de fer ara en els films espanyols.

El públic també se'n va, però per la porta i diu que no hi tornarà quan Gayarre torni de la carretera, perquè és de suposar que això tindrà una segona part tan aviat com el senyor Sanmartin trobi l'herència que cerca per acabar la cosa.

El film aquest agrada molt als assistents, especialment als artistes del teatre Novetats, els coristes del qual celebraven que el senyor Lluís Calvo, que havia guanyat el premi dels empresaris, sabés perdre el temps i els diners en aquestes coses en comptes de donar més feina als pobres artistes del Novetats.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielles pels asos de la pala

BOXA "Olympia Ring"

Avui, a les 10'15 nit, la revelació d'aquesta temporada **SOLA CONTRA MORALES** i quatre interessants encontres més **Butaques 2 pessetes**

UNA INFORMACIÓ SENSACIONAL

El President Macià fa un govern de concentració nacional amb la col·laboració de tots els partits catalans d'esquerra

Barcelona, 12 desembre, 16 h. 35. — Davant l'ofensiva lliguera contra el govern de la Generalitat de Catalunya, amb motiu de la discussió de la llei regulant la majoria d'edat, assumpte d'una urgència cabdal per al pervindre de la Pàtria, l'Honorable Senyor President Macià s'ha decidit a formar un govern de concentració en el qual participin tots els partits d'esquerra del país. Han estat circulant convocatoris urgents per tal de reunir els capdavanters dels esmentats partits per a posar-se d'acord. (Febus)

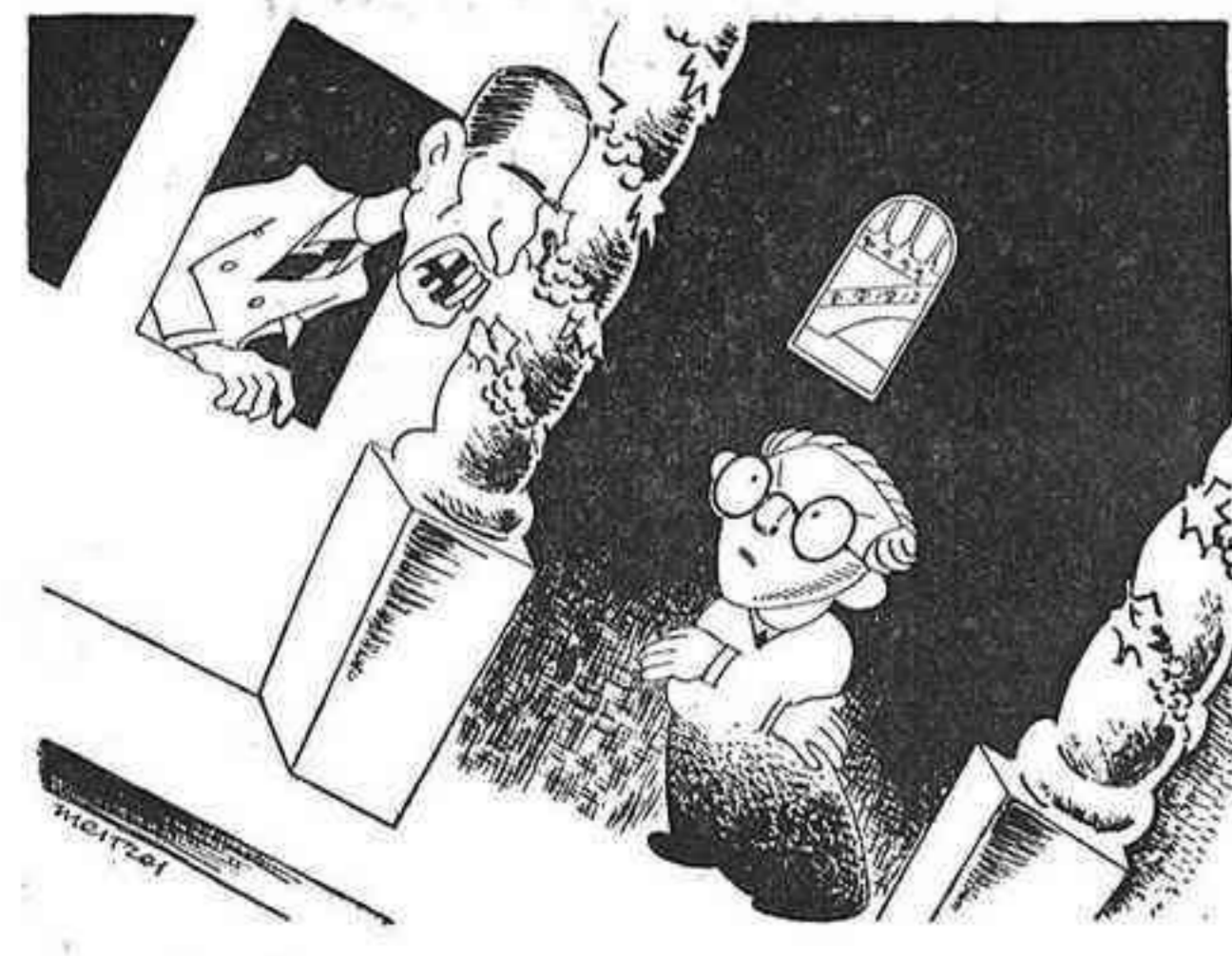
Barcelona, 12 desembre, 18 h. 30. — Han arribat al Palau de la Generalitat els presidents dels partits d'esquerra que han estat convocats per tractar de la constitució del govern de concentració nacional. Hi han assistit els presidents de l'Acció Catalana Republicana, del Partit Nacionalista Republicà i de l'Unió Socialista de Catalunya, i s'han començat de seguida les deliberacions. Aquests partits són representats respectivament pels senyors Nicolau d'Oliver, Lluhi i Vallescà i Serra i Moret. (Inform)

La República antropòfaga

En un d'aquells fervorosos comentaris de La Veu que serveixen a mossèn Brunet per treure's els mals humors del cos, l'il·lustre penedint, explica als seus lectors, documentadament i clarissimament, que la República és una devoradora d'homes, que té allò que es diu una debilitat concupiscent per les tendres carnes dels republicans que l'estauren. Per això, diu mossèn Brunet, aquesta fera s'ha cruspit un tal i un qual, i es cruspirà tots els tals i els quals que s'hi acostin amb sentit republicà i ganes de tirar endavant aquesta abominació de les lleis laiques i socials obra de les Corts Constituents.

EL POBRE TRANSEUNT

L'autoritat. — De què us queixeu? No hem declarat la vaga il·legal? Intrigats per l'actitud estranya del partit radical a l'Ajuntament en la sessió passada, anàrem a trobar el cap de la minoria senyor Giralt, el qual ens va rebre dormint, i ens convidà. Però, com que portàvem pressa, li pregàrem que es despertés, i ho feia un moment si i l'altre no. —Com és que el senyor Ulled s'oposà a que es demanés al Govern que no ens féssim pagar el mobiliari de les casernes? —Veurà rrrrr... La Junta d'Urbanització i Ajudament goi... per fer les seves obres d'urbanització i ajudament goi... cobra l'1 per cent de les entrades al port rrrrr... que són milions gggggrrrr... sí, milions, amb els quals s'havien de pagar, a més d'urbanitzar, rrrrr... la construcció de les casernes goi... Però ara les casernes ja estan i encara es cobra l'1 per cent; doncs del que correspondria a les casernes en comprar el mobiliari, gggggrrrr... —Però si això arreu ho compra l'Estat. —Calli, home, calli, que no em deixa dormir; ai, vull dir que no ho entèn. Miri rrrrr... Això l'Ulled no ho sap; però jo encara sóc nacionalista com abans; més: sóc separatista des de que vaig ésser... gggggrrrr... que vaig ésser? Ah, sí, conseller de Finances de la Generalitat. Sembla estrany, eh? Doncs, sí; des d'aleshores, gggggrrrr... sóc separatista. Per això vull pagar el mobiliari de les casernes; quan estigui el mobiliari, pagarem l'alimentació i el vestit dels soldats; després l'armament, després els soldats... I ja tindrem exercit propi!

Santaló. — Ja ho veieu: s'han extraviat les actes. Anguera. — Que potser les varen enviar en tranvía?

EL TUSSO NEGRE per al Sanchez Garcia

Cada setmana que passa es fa més difícil trobar una persona de confiança amb un coll de confiança en el qual poder penjar confiantment la nostra preuada orde. L'exèrcit dels ordenats creix, creix de dia en dia i cada cop és més laboriosa la selecció. Sort, però, que la Providència no abandona aquells que s'hi confien, i nosaltres ens hi confiem a ulls clucs. Es per això que, com Abraham, quan cada setmana anem a penjar la condecoració al clatell del nostre fill estimat, de darrera uns esbarzers o altres ens surt no direm un be, perquè, cosa curiosa, el Be som nosaltres, però sí un Jacob o altra bèstia brassa.

Aquesta setmana no ens ha lallat tampoc el truc i ens ha apa-ratgut el testuq tancat i pelut del xerraire professional que porta per atzar el nom de Federico Garcia Sanchez. Ell, portat per la mà de la Providència, ha sortit en el moment oportú a continuar la seva història, tota bastida en un primer traçat a Barcelona. Hom recorda aquells temps llunyans de penúria, i aquella famosa «Venus sin brazos» que ell esperava que, per a ell, tindria braços i cames i bossa, tot obert de bat a bat. Hom recorda aquell retorn de Hollywood i aquells pastixos de Sorolla sobre l'Exposició, i aquell viatge en zepelín de gorra durant la grassa dictadura. Però ell el que més recorda de tot és la seva darrera vinguda o intent de vinguda en plena República, o sigui amb llibertat, perquè la gent opinés sobre ell i altres coses, i sobretot el que més recorda és la memòria del nostre poble.

Per això, per agrair-la i matar dos pardals d'un tret, que sempre és estalviar un tret i treure'n més si es venen els dos pardals, féu el discurs al banquet al senyor Royo, digué el que digué, el comprometé de mala manera, li ensenyà el joc, i el pobre home, que ja es veia amb una cartereta ministerial sota el braç, ara l'ha de mirar com els mariners l'horitzó amb la mà damunt dels ulls.

Potser hauríem de donar el Tussó al senyor Royo Villanova, però per completar la cosa i perquè potser ho féu sense saber el que es feia, l'atorquem al Federico perquè el porti a la «federica». Amb el seu tipus d'enterraments de luxe li anirà que ni pintat. El mort, naturalment, és el senyor Royo. No li ho diguéssim, que no ho sap encara i es podria impressionar.

La F.A.I., vetllant pel bon nom de Catalunya, com sempre, ha decidit emigrar a Múrcia.

El tramvia i l'autobús són els mitjans de locomoció més segurs.

Les autoritats, seriosament preocupades per l'actual estat de coses, han decidit adoptar la Pomada Puer per a guarir-se el refredat que pateixen.

El poble de Barcelona, amb un esperit de gran civisme, no es preocupa per si hi ha o no hi ha tramvies.

Les autoritats, en canvi, sí.

A la Lliga no li fa gens de por de guanyar les eleccions municipals.

A l'Esquerra no li fa gens de por de perdre-les.

El grup de L'Opinió i l'A.C.R. ja han fet a tots i no els espantades. Per això no es presenten.

Al Parc Maricel aquest estiu la F.A.I. instal·larà una barraca de tir a l'autobús.

Aquests dies de vaga de tramvies només es canvien els que no duen mitjons Molfort's.

Notes de societat

Entre els medis liceístic, periodístic i del gran món en general, ha circulat profusament aquests dies la còpia d'una carta que un conegut crític i periodista hauria adreçat a un flamant diputat de la Lliga per Tarragona, president del Círcol del Liceu per més senyets (1).

En la citada carta, sembla que el conegut crític diu al flamant diputat: «Per més diners que es tinguin, per més diputat que es sigui, es pot ésser un perfecte imbècil. Tinc l'honor de fer-te saber que et trobes en aquest cas.»

A continuació ve la signatura.

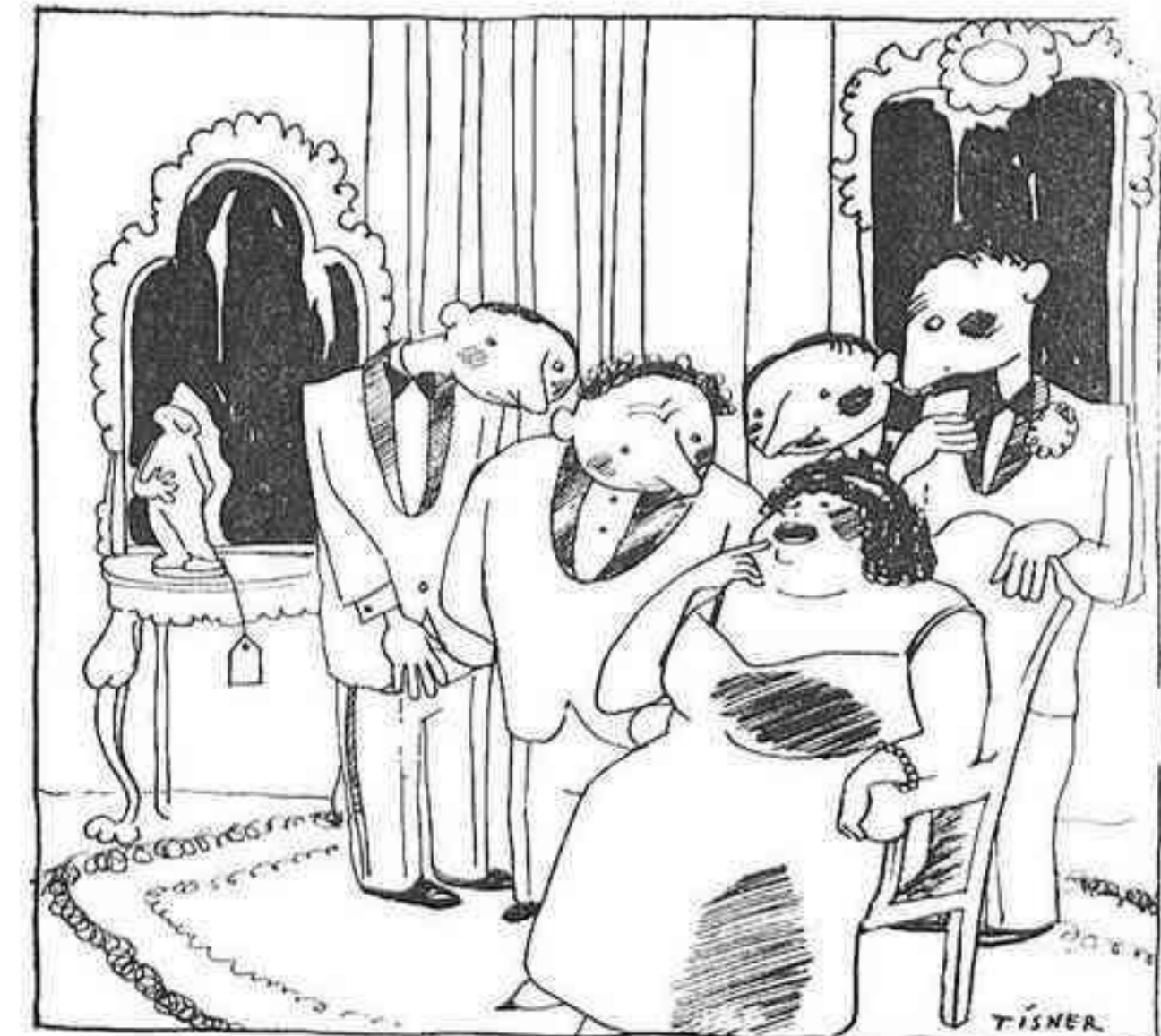
Ara per ara, encara no hi ha hagut duel.

(1) Volem dir el senyor Casabó.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCASIÓ

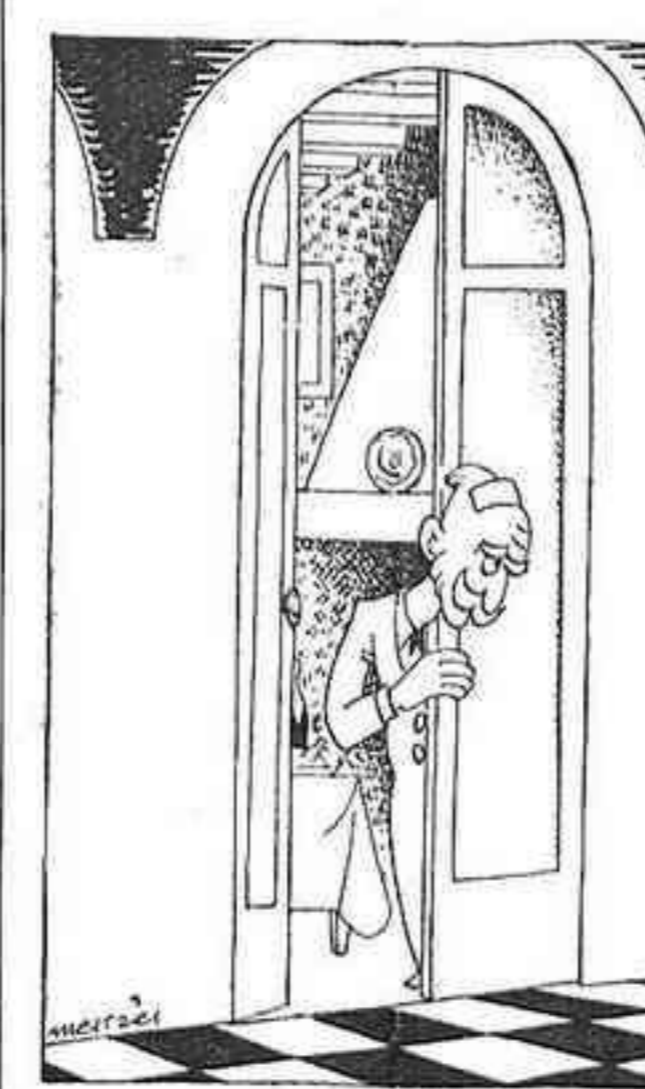
Corts, 414 - Telèfon 30422

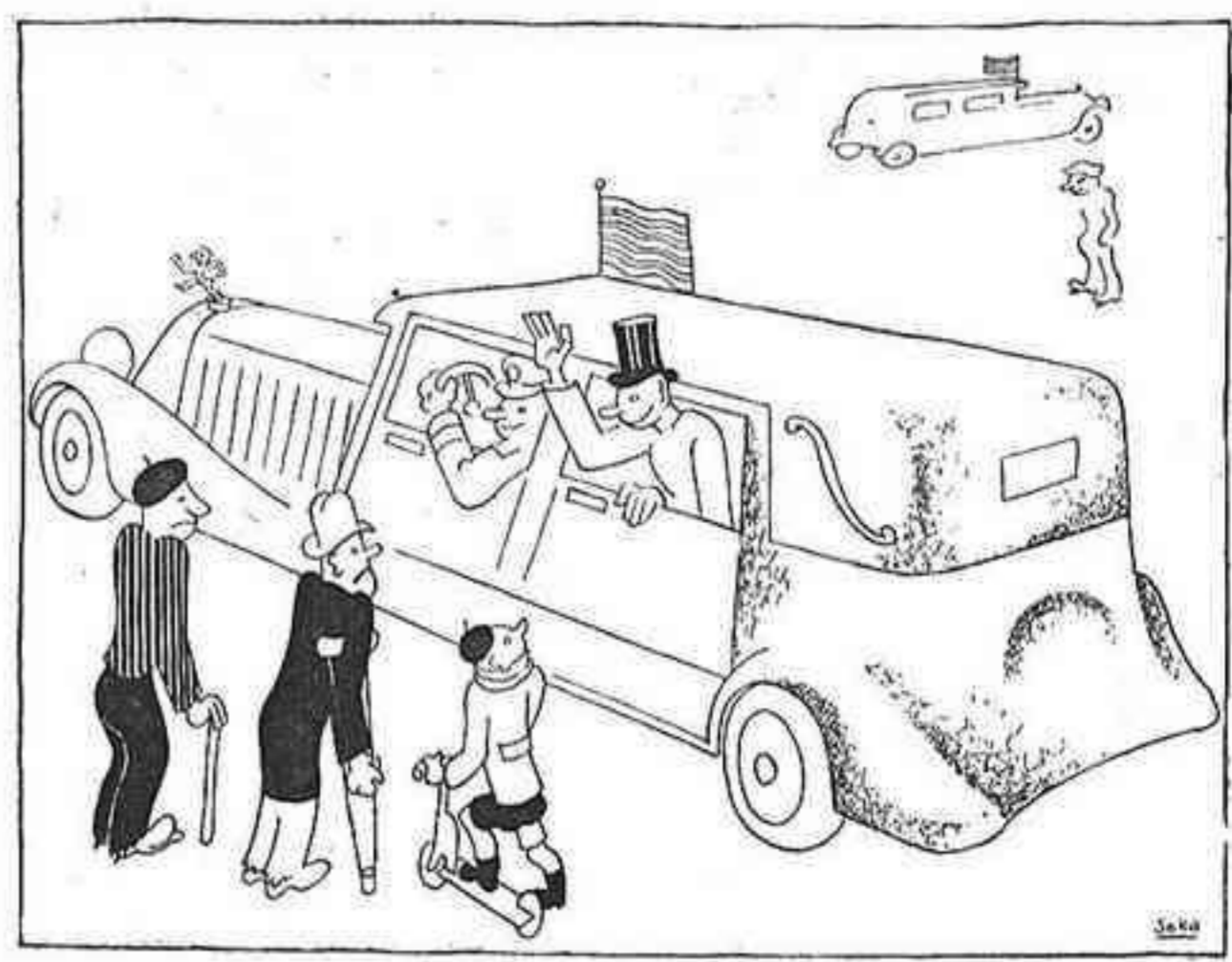
LES PROXIMES ELECCIONS — I els regidors també han de tenir quòrum? — Més val que tinguin dequòrum!

Advertisement for 'Au Pingouin' restaurant, located at Escudellers, 10. It advertises a weekly dinner menu from 7 PM to 11 PM, including aperitifs and American food. It also mentions a Sunday dance and a central heating service.

Advertisement for 'Herniats' (hernias) treatment by Casa Torrent. It claims to be a quick and effective cure for hernias, regardless of their location or duration. The clinic is located at Unió, 13 in Barcelona.

ELS DE LA VOLACIÓ S'ABSTENEN — Volen passar? — Gràcies. Nosaltres també estem en estat de prevenció.

EL POBRE TRANSEUNT L'autoritat. — De què us queixeu? No hem declarat la vaga il·legal?

Cada dia més lerrouxistes!

Intrigats per l'actitud estranya del partit radical a l'Ajuntament en la sessió passada, anàrem a trobar el cap de la minoria senyor Giralt, el qual ens va rebre dormint, i ens convidà. Però, com que portàvem pressa, li pregàrem que es despertés, i ho feia un moment si i l'altre no. —Com és que el senyor Ulled s'oposà a que es demanés al Govern que no ens féssim pagar el mobiliari de les casernes? —Veurà rrrrr... La Junta d'Urbanització i Ajudament goi... per fer les seves obres d'urbanització i ajudament goi... cobra l'1 per cent de les entrades al port rrrrr... que són milions gggggrrrr... sí, milions, amb els quals s'havien de pagar, a més d'urbanitzar, rrrrr... la construcció de les casernes goi... Però ara les casernes ja estan i encara es cobra l'1 per cent; doncs del que correspondria a les casernes en comprar el mobiliari, gggggrrrr... —Però si això arreu ho compra l'Estat. —Calli, home, calli, que no em deixa dormir; ai, vull dir que no ho entèn. Miri rrrrr... Això l'Ulled no ho sap; però jo encara sóc nacionalista com abans; més: sóc separatista des de que vaig ésser... gggggrrrr... que vaig ésser? Ah, sí, conseller de Finances de la Generalitat. Sembla estrany, eh? Doncs, sí; des d'aleshores, gggggrrrr... sóc separatista. Per això vull pagar el mobiliari de les casernes; quan estigui el mobiliari, pagarem l'alimentació i el vestit dels soldats; després l'armament, després els soldats... I ja tindrem exercit propi!

El lloro de València

(Ve de la primera pàgina) «Y aquí, ¡que haya podido ser que un general se someta al poder civil y abandone las funciones de policía a la policía y no sepa tomarse la justicia por su mano! Y aun ¡que imponga esta conducta a sus subordinados! ¿Es que ya no hay Ley de Jurisdicciones? —No, señor; no n'hi ha ja; la República va derogar-la. —¡Pues no debería haberlo hecho! ¡Afortunadamente las derechas subirán al Poder y tendremos reforma de la Constitución, derogación del Estatuto, amnistía para los militares y Ley de Jurisdicciones para los paisanos. ¿Qué se habían creído? —Vostè, senyor Garcia, deu ésser militar. —Desgraciadament, no lo soy; pero me gusta... me gusta... que me traten así, ¡con cierta rudeza! Me gustan los hombres, ¡qué caray!»

DOCUMENTS

LITERATURA LLIBERTARIA

L'article de la Soli de dissabte, un fragment del qual reproduïm en la informació de l'homenatge a les autoritats, comença així:

«Mal ojo social tiene el señor Selves. Padece de cataratas crónicas y está a punto de robarle, de cegarle la poca visibilidad que ya contiene. No es de extrañar, puesto que desde su primer punto de partida sufrió una gran alteración nerviosa que le interesó la región pensante, la auditiva y la visionaria, retrotrayéndole a una actividad suicida por la incomprendibilidad milenaria de lo justo con lo multiforme, de lo legal con el irracinioso, de la voluntad con la imposición, de la entereza con la fraseología autorizada que sólo huele a un compuesto químico de sustancias nocivas y penetrantes a la vez, pero que no tienen otro objeto que el de involucrar las cuestiones llevándolas a un camino de difícil tránsito y de consecuencias fatales.»

Aquest camí, si és tan difícil de transitar, deu estar empedrat amb literatura de La Soli.

Tenint el ventre net resta l'home satisfet; com és llepol i gormand El sucre de maduixes és sempre el seu purgant.

Advertisement for 'On comprar el bitllet de Nadal?' (Where to buy the Christmas ticket?). It lists the location as Carrer de Fiveller, 13 (cantonada Quintana) and provides the administrative number 10, d'Isidre Pagès.

Advertisement for 'SOLDATS QUOTA' (Quota Soldiers). It lists prices for different types of soldiers: 2nd quality (185 Ptos), 1st quality (225 Ptos), extra (265 Ptos), superior (310 Ptos), and luxe (325 Ptos). It also mentions a special offer for a pantalon and a deadline for orders by December 15th.

Advertisement for 'G. ALOMAR VIES URINÀRIES' (Urinary Treatments). It offers a quick and effective cure for urinary issues using an electric device. The address is Ronda Universitat, 17, 1.º, 3.º.

Ovelles esgarrriades

El centenari Gironès

De El Mundo Gráfico, en una biografia del boxador Gironès:

Además de vencer a Larsen, ganó en 1830 a Verbist, en 1931 a Tagagnini, en el mismo año a Guy Bonaguare, en 1902 a Paul Noak, en el mismo año a Abruciatti y en 1933 a Peperon.

No sabem que Gironès ja boxegés en els inicis del Romanticisme. Aquest Artero s'ho portava tan callat!

S'han traït?

Un titular de Avui, és a dir, de dissabte:

Vuit individus saquegen impunement una fabrica i s'emportem 6.000 pessetes

Els redactors de la Soli no s'han atrevit mai a confessar-ho tan clar.

Estranya correspondència

Uns altres titulars, aquests del Noticiero, també de dissabte:

El precio del trigo argentino — Para corresponder a la malograda visita de Barberán y Collar.

No hi sabem pas trobar la relació...

Els seus motius tindrà

Comentant l'atemptat de la plaça del Pedró, l'anònim editoria- lista de La Humanitat del 2 d'aquest mes, deia així:

La llarga sèrie salvatge d'atemptats terroristes d'aquests últims dies — que ara troba pretext, si és que per al crim en fred també poden trobar-se pretextos, en la vaga dels tramvies — tingué ahir a la nit un epíleg de tragèdia amb la bomba de la plaça del Pedró.

Quan un diari seriós com el nostre admirat i intel·lectualíssim col·lega assenyalava aquell acte de barbàrie com a «epíleg», serà qüestió que ens el crequem. Les seves raons tindrà per a dir-ho. Qui sap... Ara, que el que també pot ésser és que el benaventurat articulista confongui un «epíleg» amb un «episodi».

Cantar les quaranta... nou

L'«Altaveu» de La Veu del Vespre, del dia 28 del passat, va radiar aquestes quaranta-nou ovelles esgarrriades:

LES QUARANTA NOU PROVINCIAS D'ESPANYA

El dia 30 farà 100 anys que Espanya fou dividida en quaranta-nou províncies. Aquell cantarella que sonava — i sona — a les escoles enumerant les províncies...

Felip V va desfer la realitat històrica de l'Espanya tradicional, però va deixar els noms. Per això Francisco de Burgos, que era ministre de Foment, ara ja un segle va decretar la divisió en 49 províncies.

«Teòricament», aquesta divisió no ha durat 100 anys, perquè ja està promulgat l'Estatut de Catalunya, que substancialment desjà la divisió.

«Teòricament», pràcticament i de totes les maneres hagudes i per haver, les 49 «províncies» espanyoles no hauran arribat als cent anys per la senzilla raó que la Dictadura va dividir en dues «províncies» les illes Canàries.

Es veu que a La Veu, tot i tenir-hi tan bons amics, a la Dictadura, no a les Canàries, no se'n van assabentar.

Què és la neurastènia?

Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomni, falta d'apetit, rodaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es venen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'energèic reconstituent Fosfo-Glico-Kola «Domènec», el qual retorna en pocs dies el benestar i els dies de viure. Venda: Lab. Domènec, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.